

РІЗЬБЯРСТВО.

Початки різьбярства сягають XVII століття. Детально цей вид промислу описано в багатьох роботах (Гоberman, 1966, Гургула, 1966, "Гуцульщина", 1987, Клапчук М., 1981, Шухевич, 1901).

Різьбили на дереві всіх порід, які використовувались у практичній діяльності гуцулів, проте основним був явір, рідше клен, груша, ще рідше – вільха, яблуня, слива, горіх, кедр, тис.

Давня плоска різьба не відзначалась багатством орнаментів (переважали лінії різної довжини та товщини). Пізніше до орнаменту ввели квадрат, прямокутник, трикутник, коло.

Скульптурні зображення минулого найчастіше заходили місце на предметах культу – свічниках-трійцях, хрестах тощо. Найтиповішою у народному будівництві була різьба (хрести) нижньої частини хатнього сволока. Біля них вирізьблювалась дата спорудження будинку, ім'я господаря. Різьбою були прикрашені також круглі навершя стовпців хвіток до гражд і комор. На їх лицевій стороні часто вирізали шестипелюсткові розетки, обведені кількома врізаними лініями, між якими — дрібні зубці. У монументальній архітектурі різьбленням прикрашали хрести, розетки на одвірках та дверях, вівтар та царські ворота.

Великий набір різьби спостерігався на речах хатньої обстановки (скрині, столи, лави, полиці, намисники, ліжка, жердки, дитячі колиски). Різьбою прикрашали також знаряддя праці (кісе, кушку, бабки), засоби транспорту. Своєрідну групу становлять підсвічники (трійці), основу яких становить півколо, звернене донизу опуклою частиною, до якої кріпиться невелика ніжка-підставка. із зовнішньої сторони по нижній дузі прикріплені дерев'яні дзвоники (дармовиси).

Різьбярством на території Микуличина займалось багато майстрів, проте визначними різьбярями були Прокіп Сорохманюк, Микола Зазульчак, Яків Тефледжук, Дмитро Вередюк та інші.